

Kampen om holocaust - et spørsmål om kunnskap

Helt siden den annen verdenskrig sluttet, har det vært gjort forsøk på å bagatellisere eller benekte utryddelsen av de europeiske jøder. Denne historierevisjonisme har vært ekstra pågående i de senere år etterhvert som høyrepulisme og rasisme har grepet om seg i Europa.

Opprinnelig var det gamle nazister som forberedte benektelsen av holocaust. Simon Wiesenthal beretter i sin bok «Morderne blant oss» om SS-menn som sa til fangene:

«Man vil si at det er den allierte propagandas overdrivelser, og vil tro på oss som vil benekte alt. Og ikke på dere. Historien om kz-leirene vil bli diktert av oss.»

Så ille gikk det ikke, men det er påfallende at politiske ledere som Jean-Marie Le Pen og Jörg Haider, som ikke kan kalles nynazis-

ter, har hatt en viss suksess med sine påstander om at det slett ikke var så ille i Hitlers konsentrasjonsleirer.

Sofistikert bagatellisering

Jacques Blum og Eva Bøggild tar i en bok som nettopp er kommet ut i Danmark, («Løgnens veje», Lindhardt og Ringhof) opp ikke bare den grove benektelse man støter på blant gamle og nye nazister, men også den mer sofistikerte bagatellisering blant akademikere og andre med utdanning. De benekter ikke at jødene ble utsatt for overgrep under den annen verdenskrig, og de medgir at Hitler opprettet spesielle leirer for dem. Men de hevder at antallet myrdede i holocaust er sterkt overdrevet.

Og de «forstår» at Hitler måtte gjøre noe med jødene, av frykt for den angivelig jødiske innflytelse

hos erkefienden Sovjetunionen. Dessuten var Stalins og Maos forbrytelser langt mer omfattende, målt i tap av menneskeliv.

Denne bagatellisering og relativisering av det jødiske holocaust kobles i enkelte kretser i dag sammen med den brutale israelske okkupasjonspolitikk overfor palestinerne, underforstått: Jødene er som nazistene. Dermed reduseres også inntrykket av det historiske holocaust.

Motgift mot revisjonisme

Hva kan man sette opp mot denne revisjonisme? Det nytter i hvert fall ikke med løsrevne beskyldninger om at de som kritiserer Sharons politikk, er antisemitter. Historierevisjonismen må møtes med faglig argumentasjon, slik som i Blums og Bøggilds bok.

Og den må imøtegås med grun-

dig kunnskap, slik som i Odd-Bjørn Fures store essay i siste nummer av Nytt Norsk Tidsskrift. Fure redegjør for de ulike skoler i fremstillingen og tolkningen av holocaust. Her erstattes synsing med dokumentasjon. Det er, så vidt jeg kan se, første gang på norsk at det foreligger en så grundig gjennomgang av den internasjonale holocaust-forskning.

For å drepe

Fure tar livet av myter som blant annet oppsto i forbindelse med de etniske rensinger i det tidligere Jugoslavia. Serbernes ugjerninger ble sammenlignet med holocaust og av enkelte NATO-politikere omtalt som «våre dagers Auschwitz».

Fure påpeker at det mest særegne ved masseordene på jødene var at de tyske nazister forsøkte å

samle alle jøder i Europa – også langt utenfor de områder i øst der de så et behov for «Lebensraum» – med det ene formål: Å drepe dem. Dermed kan ikke utryddelsen av jødene sidestilles med etnisk rensing som middel i en strategi for etnisk homogenisering.

Dette er bare ett av mange interessante synspunkter i en artikkel som kommer høyst betimelig i en tid da holocaust-benektene har fremgang på grunn av både historieløshet og ond vilje.

Jahn Otto Johansen

SIGNERT

Forfatter og utenrikskommentator
jahn.otto.johansen@nrk.no

stf p.
M.
18/702